

(המשך מעמוד 31)

אחר, ודא יתרכזו דווקא במיגרעות. הוא שאל אם אוכל לעזור לו, והצעתי לארגן בראנץ' — ארוחת בוקר צהריים, מספרת רותי, הזמנתי את כל המיזמי של ירושלים — אמנים, עיתונאים, הופעת שכתש אמרתי את שמי, ידעו מי אני. אף פעם לא היה לי חשוב אם מכירים אותי או לא, בעצם אני לא יודעת עם היום עד כמה מכירים אותי. אני מצלצלת למנכ"ל של איזו חברה בעניין מתך

הוא מפיך בטלוויזיה והצעיר הוא רנטגנולוג. היא מספרת: לדעתי, לא היתה לי בכלל ילדות. יש לי בלקיאטוט לגבי דברים מהעבר הרחוק. רציתי לשכוח. הייתי מתוסכלת. רציתי לעשות כל מה שעולה על דעתי ולא נתנו לי. בבית ובבית-הספר אמרו לי איך לחשוב ומה לעשות, והיה לי קשה עם זה. הייתי תלמידה לא טובה, כי רציתי ללמוד בדרך שלי, לא כמו שהמורה אמר. כילדה חיכתי לרגע שאהיה מבוגרת

„אין לי מה להסתיר! אם זה שקוף, לאנשים יש בעיה, לא לי“

חסות, והוא אומר ששמי נשמע לו מוכר, התראיינתי בטלוויזיה בשעה טובה, וזה נתן לי פוש. הבראנץ' היה מוצלח — למלון לא הורידו כוכב — וזה הפך למסורת בירושלים. נעשיתי מומחית לבראנץ' צי'ם, בוחרת בקיסרינג מעניין, עושה לירושלמים את יום שישי ליום של כף“.

בין לקוחותיה, בעבר וכיום: גלריה ירושלמית, בתי-מלון גדולים, תיאטרון החאן, הזמרת ג'ודי קולינס, שלישיית פיטר פול ומרי והקונגרט העולמי למחול, שהתקיים בקיסריה. על עיסוקה האחר, תיכנון-אופנה, היא מספרת: בשטח הזה היה לי קשה. רעיונות האופנה שלי היו מפוצצים

ועצמאית. להוריי היה קשה איתי. אמי מודה שער היום היא לא קולטת אותי ככלל. אבי אולי מבין יותר, אבל גם הוא לא קולט אותי. שני אחיי מרובעים — הצעיר הפך להיות דתי. כצבא הייתי מודרכת גרנ"ע. להפתעתי, ולהפתעת מי שהכיר אותי, הייתי מטורפת אחרי המדים. הם פתרו לי בעיות של מה ללבוש ומתי ונראיתי טוב איתם. נראיתי כמו ילדה, והם נתנו לי תחושה של גדולה. הייתי עומדת שעות ומגהצת אותם. עד שהצווארון והכתפיות עמדו כמו קרטון. היו לי מריבות עם הממונה עליי, אבל מהר מאוד הוא למד לדעת שאני ממלאה טוב את התפקיד. ולא צריך להעיר לי

נכפית עדינות לקיץ. מתחרה שחורה, כראוי לרותי, בתפקיד מעצבת-אופנה. הכתפיים אצלה תמיד מרופדות היטב. הכובע אשר בידיה עשוי קש סינטיטי. על הראש: פלומת השיער החדש.

ברט שחור על הראש. עגילים לבנים גדולים באוזניים ושימלה שחורה באורך מדי. בעלת צווארון לבן, ולהשלמת ההופעה: כוס בירה ביד.

כובע ואת המראה האכסטי-רווגנטי משלימים חול-צה ומינססיים בגיזרה מעניינת.

נוצות ועל הראש כיפה שחורה, אותה חבשה כשהיתה בעלת קרחת ואותה היא עדיין מחבבת.

מישהו. הוא לא היה יפה או חתיך במיוחד, אבל גברי מאוד. אני רואה אותו עכשיו מול הפנים, וכל-כך אוהבת אותו. לא חשבתו שמשוהו וכל להפתח בינינו. הוא קלט אותי נכון.

הבין את הפחדים שלי, היה סבלני, לא התנפל. היינו מטיילים, מדברים שעות. לא הבנתי מה הוא מוצא בי, חשבתו שרוצה רק לשחק איתי, לשכב איתי. מה לקיבוץ, כדי שנהיה יחד. הם סגרו אותי

כל הזמן. החניכים אהבו אותי. לא רשתי מהם לעשות דברים, רק יעצתי. הצעתי. החניכות היו מחכות שאסרק אותן. האהבה הגדולה, הראשונה, האמיי

תית שלי, היתה כצבא. הוא היה מבוגר ממני ב-15 שנה, נשוי, אב לשני ילדים, שליח מקיבוץ. כשראיתי אותו, אמרתי לחברה — לעזאזל, הוא נשוי. אז זה לא היה מקובל. להיות הירושה-בציבור של

מדי. לא רצו לקנות ממני, אמרו שרק אני יכולה ללבוש את הנגדים האלה. לא יכולתי להתפשר, כי האופנה זה הכיף שלי. חלק ממני, מאז שאני אשת יחסי-ציבור נגמרו לי התכונות-אופנה, כי בנושא הזה אם לא מקבלים רעיון שלי, אני מתפשרת. בשכונת-האופנה האחרון קרה דבר שחיכתי לו הרבה זמן. הסתובבתי שם, סתם מתוך סקרנות לראות מה קורה, וכדי לפגוש רוגמניות שדיגמנו בעבר בנגדים שלי. פגשתי כתבת-אופנה של שבווען גרמני, והיא קישרה אותי עם של טריגני, הוא הזמין אצלי קולקציה של סריגים לחורף, ומתכוון להציג אותם בבוטיק יוקרתי במינכן. רותי, כספי מהבית, נולדה בירושלם. לים, אביה הוא טכנאי כביית-חולים הדסה ואמה תופרת. אחיה הבכור, נתן,

„ביחסים אני נותנת את כלי-כולי, יש גברים שלא עומדים בזה!“

32

בבית. רק אחרי 17 שנה נודע לי שהוא הכין בחור הכל בשבילי. כי הייתי אמורה לבוא בלי כלום. בסוף הוא חזר לאשתו. הקשר בינינו נותק. לא ברור לי עד היום למה לא קמתי וברחתי אליו. לא נפרדנו לשלום, ממש, אף פעם. אחרי 14 שנה הרגשתי שאני מוכרחה לפגוש אותו. צילצלתי לקי ברוך בהתרגשות נוראית. חשבנו שייק רה משהו, אבל שום דבר לא התלקח. השתינו, לא חיצונית, לכיוונים שונים. הוא נסגר יותר. זה כבר לא היה זה. אני עוד אוהבת אותו היום, כמו שהוא היה לפני 20 שנה, אבל עכשיו אני משוחד ררת ממנו ריגשית.

„בגיל 23 התחתנתי עם עוזי. הכרתי אותו מילדות — הוא היה חבר של אחי. הוא היה חכם, ספונטני, אבל לא ידע לבטא רגש. הצורה היחידה שבה הביע רגש אליי היתה קינאה חזקה. היה בטוח שאני בוגרת בו. אהבתי אותו וזה בכלל לא עלה על דעתי, אבל ניסיונות השינוע שלי לא עזרו. הוא נהג לקבוע עובדות בשטח ולהתעקש שככה. הוא למד אז כימיה בגרמניה — כיום הוא ר"ד לכימיה — בא לחופש לארץ, והחלטנו להתחתן.

„זו היתה טעות. אני חושבת שלא הייתי בשלה. הוא היה שתלטן מאוד. כשהיה בבית, רצה שכל תשומת-הלב תתמקד בו. הוא לא הסכים, למשל, שאשב איתו ואסרוג. נולד לנו בן, קראתי לו דנור. שם בלי משמעות, המצאה שלי. יום אחד הרגשתי שאני לא מסוגלת לחיות יותר עם עוזי. קמתי והלכתי. יכולתי לקחת מה שרציתי — דירה, רהיטים — אבל כל מה שרציתי היה ללכת עם הילד ולחיות בשקט את חיי. במשך שנה אחרי זה לא נתתי לגבר להתקרב אליי.

„היחסים ביני לבין דנור — שיגעון. מרגע שהוא נולד, היה בעיניי כנאדם בפני עצמו. כשאני הייתי ילדה הוריי ציפו ממני לדברים מסויימים, אבל אצלי אין דבר כזה. אני לא מצפה ממנו לשום דבר. הוא אוהב אותי. תמיד קיוויתי שהוא יאהב אותי לא מפני שאני אמו, ומפני שצריך לאהוב את אמא, אלא מפני שזו אני. ואין לי ספק שהוא אוהב אותי, לא רק מפני שאני

„40 זה גיל צעיר, אני עכשיו בפריחה!“

אמו. יש חיכוכים פה ושם, ויכוחים, אבל הוא לא מתמרד. אם יש רגעים שהוא שונא אותי, כי אי אפשר לאהוב כל הזמן, אני מצפה שיגיד את זה. אנחנו חברים, לפני שאנחנו אמא וכן. תמיד היינו, גם כשהיה בן שנתיים.

„עם השם המיוחד שנתתי לא היו בעיות, אם כי רק השבוע הוא אמר — נשכר לי מהשם הזה, אני אחליף אותו למוישל"ה. אבל אני בטוחה שזה היה כצחוק, כי השם הוא חלק מהחיים שלו.“

רותי ודנור גרים בדירה שכורה בת שני חדרים, בשכונה יפה ליד עמק המצלבה בירושלים. 12 השנים שעברו מאז התגרשה, היא עברה דירה ארבע פעמים. היא נוטה להתקשר לחפצים, וכדי למנוע התקשרות וצער, היא לא מטפחת יותר מדי את דירותיה. רואה בהן מעין תחנות-מעבר. אין לה אפילו עציצים. הקישוט העיקרי הם שטיחים שסרגה. היא יודעת שיגיע הרגע שבו תוכל לטפח את הדירה שתהיה שלה באמת.

תמיד ידעה ליצור קשרים עם אנשים, מתמידת בקלות. הסקרנות הטבעית שלה עוזרת לה ליצירת קשרים. היא נפגשת, מתעניינת, רוצה לדעת על אנשים. יש לי חיים מעניינים. אני לא משעממת את עצמי לרגע, לא בחיפושם אחרי דברים שייקרו, כי הם בלא-ארכי קורים לי.“

מה שקורה לה זה. ביו השאר. הרבה (המשך בעמוד 44)